

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. F., bytom U.**, zastúpeného JUDr. M. S., advokátom, X., proti žalovanému **JUDr. E. B., advokát, N.**, správca konkurznej podstaty P. D. U., U., IČO: X., **o zaplatenie 13 801,07 Eur (415 770,92 Sk)**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. decembra 2011, č. k. 4Cbi/2/2011-166, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19. decembra 2011, č. k. 4Cbi/2/2011-166 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 13 801,06 Eur (415 770,92 Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 194,28 Eur (5 853,-- Sk) od 15. 09. 2004 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 400,18 Eur (12 056,-- Sk) od 19. 11. 2004 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 400,18 Eur (12 056,-- Sk) od 23. 12. 2004 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 800,40 Eur (24 112,92 Sk) od 16. 04. 2005 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 1 200,59 Eur (36 169,-- Sk) od 16. 04. 2005 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne zo sumy 3 601,81 Eur (108 508,-- Sk) od 19. 01. 2006 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 4 802,39 Eur (144 677,-- Sk) od 01. 02. 2007 do zaplatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2 401,21 Eur (72 339,-- Sk) od 20. 07. 2007 do zaplatenia a nahradiť trovy konania 825,70 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanému ďalej uložil povinnosť zaplatiť na účet Krajského súdu v Košiciach súdny poplatok z návrhu

na začatie konania vo výške 827,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 415 770,92 Sk s príslušenstvom a na úhradu trov konania. Vo svojom návrhu uviedol, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 07. 01. 1999 zmluvu o nájme nebytových priestorov č. 1/32387342, spolu s dodatkom k zmluve s účinnosťou od 01. 01. 2002 a dodatkom k zmluve s účinnosťou od 01. 08. 2002. Predmetom zmluvy o nájme nebytových priestorov bola časť nebytových priestorov na hospodárskom dvore U. Napriek tomu, že žalovaný riadne prenajaté nebytové priestory užíval, a to aj v čase podania návrhu, nájomné za nebytové priestory neplatí. Žalovaný neuhradil faktúry za nebytové priestory č. 31082004 zo dňa 31. 08. 2004 vo výške 5 853,-- Sk, č. 04102004 zo dňa 04. 10. 2004 vo výške 12 056,-- Sk, č. 08112004 zo dňa 08. 11. 2004, č. 31032005 zo dňa 31. 03. 2005 vo výške 24 112,92 Sk, č. 31032005 zo dňa 31. 03. 2005 vo výške 36 169,-- Sk, č. 4/1/2006 zo dňa 04. 01. 2006 vo výške 108 508,-- Sk, č. 16012007 zo dňa 16. 01. 2007 vo výške 144 677,-- Sk, č. 04072007 zo dňa 04. 07. 2007 vo výške 72 339,-- Sk.

Súd prvého stupňa poukázal na ust. § 3 a § 7 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme nebytových priestorov a mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva č. 1/32387342 zo dňa 07. 01. 1999, predmetom ktorej bola časť nebytových priestorov na hospodárskom dvore P. D. U. a rovnako bolo touto zmluvou dohodnuté nájomné za predmetné nebytové priestory. Žalobca listom zo dňa 31. 05. 2007 dal žalovanému výpoveď z nájmu nebytových priestorov. Taktiež mal súd za preukázané, že zo strany žalovaného nedošlo k úhrade faktúr č. 31082004 zo dňa 31. 08. 2004 vo výške 5 853,-- Sk, č. 04102004 zo dňa 04. 10. 2004 vo výške 12 056,-- Sk, č. 08112004 zo dňa 08. 11. 2004, č. 31032005 zo dňa 31. 03. 2005 vo výške 24 112,92 Sk, č. 31032005 zo dňa 31. 03. 2005 vo výške 36 169,-- Sk, č. 4/1/2006 zo dňa 04. 01. 2006 vo výške 108 508,-- Sk, č. 16012007 zo dňa 16. 01. 2007 vo výške 144 677,-- Sk, č. 04072007 zo dňa 04. 07. 2007 vo výške 72 339,-- Sk. Skutočnosť, že tieto faktúry neboli uhradené potvrdil aj žalovaný nielen v priebehu konania, ale aj pred začatím konania oznámením žalobcovi, že jeho pohľadávku eviduje, ale nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu tejto pohľadávky. Na pojednávaní konanom dňa 12. 12. 2011 žalovaný uviedol, že nárok žalobcu v plnom rozsahu uznáva, nie je však v stave nárok žalobcu uspokojiť z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. Podľa ust. § 31 ods. 1 písm. f/ ZKV a ust. § 31 ods. 3 písm. c/ ZKV súd prvého stupňa uviedol, že vzhľadom na uznanie pohľadávky správcom konkurznej podstaty, súd

návrhu vyhovel. S poukazom na ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch súd uviedol, že v danom prípade je žalobca od platenia súdnych poplatkov oslobodený, preto súdny poplatok je povinný podľa výsledku konania zaplatiť žalovaný.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalovaný, v ktorom uviedol, že posledné pojednávanie bolo dňa 12. 12. 2011 a Krajský súd v Košiciach na základe vlastného rozhodnutia vyhlásil rozsudok dňa 19. 12. 2011. V tej dobe už žalobca nebol aktívne legitimovaný vystupovať vo veci ako žalobca, pretože ešte začiatkom decembra 2011 nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom nájomnej zmluvy, na základe ktorej požadoval žalobca zaplatiť nájomné, žalobca predal obchodnej spoločnosti U., a. s., U. IČO: X. Túto skutočnosť podľa žalovaného, žalobca súdu úmyselne zatajil. Žalovaný ďalej zdôraznil, že jeho sídlo označené v rozhodnutí ako O., už nie je aktuálne. Žalovaný má ďalej za to, že žalobca ani po výzve súdu nevysvetlil, akým spôsobom dospel k jednotlivým úrokovým sadzbám z omeškania. Podľa odvolateľa je podstatnou vadou napadnutého rozhodnutia aj skutočnosť, že žalovaný nárok ako správca konkurznej podstaty uznal a vo veci naďalej prebieha konkurzné konanie. Preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť náhrady trov konania.

Žalobca vo svojom stanovisku k odvolaniu sa stotožnil s rozsudkom súdu prvého stupňa. Podľa žalobcu predaj majetku, namietaný žalovaným v odvolaní, nemá vplyv na prebiehajúce súdne konanie. Uviedol, že majetok nadobudol kúpou ako súkromná osoba v rámci konkurzného konania od JUDr. B., správcu konkurznej podstaty dňa 30. 11. 1998, s ktorým uzatvoril zmluvu podľa Občianskeho zákonníka. Pozemok, na ktorom je nehnuteľnosť, nie je vysporiadaný a patrí vlastníkom R. C. U.. Žalobca ako vlastník nehnuteľnosti prenajal časť objektov za odplatu správcovi konkurznej podstaty na uskladnenie materiálu, hnutelných vecí pojatých do konkurznej podstaty. Žalovaný porušil nájomnú zmluvu tým, že prestal platiť nájom. Žalobca má za to, že nie je konkurzným veriteľom, a preto neobstojí tvrdenie, že jeho pohľadávka bude uspokojená z výťažku zo speňaženia konkurznej podstaty. Podľa žalobcu základom zmluvného vzťahu je právny vzťah so žalovaným JUDr. E. B. a skutočnosť, že v nájomnej zmluve bol uvedený ako správca konkurznej podstaty nemôže meniť a spochybňovať postavenie dlžníka, meniť obsah nájomnej zmluvy a mať vplyv na plnenie záväzkovej povinnosti žalovaného. Jeho tvrdenie o nepotrebnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že v predmetnej veci prebieha konkurzné

konanie je podľa žalobcu zavádzajúce. Z uvedených dôvodov navrhuje odvolaniu žalovaného nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. v medziach dôvodov odvolania a bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom konania je právo žalobcu voči žalovanému na zaplatenie spornej čiastky 13 801,07 Eur z titulu nájomného za užívanie nebytových priestorov za obdobie od 04/2004 až 06/2007.

Žalobca svoje právo voči žalovanému vyvodzuje z nájomnej zmluvy č. 1/32387342 (č. l. 16 spisu), ktorú uzavrel so žalovaným dňa 07. 01. 1999 a ktorou prenajal žalovanému za dohodnuté nájomné do užívania časť nebytových priestorov na hospodárskom dvore U.

Súd prvého stupňa konštatoval, že pohľadávka žalobcu je pohľadávkou proti podstate, ktorú možno uspokojiť kedykoľvek v priebehu konkurzu a po zistení, že žalovaný nezaplatil faktúry, ktorými mu žalobca vyúčtoval nájomné, žalobe vyhovel.

Proti rozsudku žalovaný namieta jeho bezpredmetnosť, keďže vo veci naďalej prebieha konkurzné konanie, nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, nakoľko spornú nehnuteľnosť previedol na tretiu osobu a nepreskúmateľnosť rozsudku do výšky priznaných úrokov z omeškania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že pohľadávka žalobcu je pohľadávkou proti podstate, ktorá môže byť uspokojená v priebehu konkurzu.

Z obsahu spisu sa zisťuje, že uznesením Krajského súdu Košice č. k. K 563/9518 z 05. 11. 1997 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka P. D. U. v U.. Správcom konkurznej podstaty bol ustanovený žalovaný.

V zmysle § 31 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb. v znení, ktorým sa tento konkurz spravuje, pohľadávky proti podstate vzniknuté po vyhlásení konkurzu sú nároky na náhradu nákladov spojených s udržiavaním a správou podstaty, vrátane nároku správcu na úhradu odmien a výdavkov, dane, poplatky, clá a pohľadávky z realizovaných štátnych záruk, neoprávnene použitých alebo zadržaných prostriedkov štátneho rozpočtu a rozpočtov štátnych fondov, ak ich splatnosť nastala v priebehu konkurzného konania, a ďalej nároky veriteľov zo zmlúv uzavretých správcom, ako aj nároky na vrátenie plnenia zo zmluvy, od ktorej sa odstúpilo podľa § 14 ods. 3 písm. a/.

Predmetnú zmluvu žalovaný uzavrel po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu za účelom uskladnenia vecí tvoriacich konkurznú podstatu, a preto pohľadávka žalobcu je pohľadávkou proti podstate, ktorá môže a tiež nemusí byť uspokojená v priebehu konkurzu do rozvrhového uznesenia (§ 31 ods. 1, § 32 ods. 1 zák. č. 328/1991 Zb.).

Pretože žalobcom uplatnená pohľadávka proti podstate sa nespravuje režimom §§ 23 a 24 zák. č. 328/1991 Zb., pričom správca na základe svojich vyjadrení túto pohľadávkou v konkurze bez pochybností neuznal (č. 1. 58, 59 a č. 1. 9 spisu), nemožno vyvodit' bezdôvodnosť podanej žaloby tak, ako to namieta žalovaný.

Pre úplnosť sa však žiada uviesť, že pohľadávka proti podstate môže byť uspokojená len postupom v konkurze, keď s poukazom na ust. § 14 zák. č. 328/1991 Zb. nie je možné voči žalovanému ako povinnému exekúciu rozhodnutia vykonať.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa

pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej (IV. ÚS 115/03).

Je potrebné prisvedčiť žalovanému, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je čo do výšky pohľadávky a jej príslušenstva preskúmateľné, keď z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, z akého skutkového a právneho základu súd prvého stupňa vychádzal pri priznaní výšky uplatneného nájomného a úrokov z omeškania. Týmto postupom tak súd prvého stupňa obmedzil žalovaného v jeho práve na spravodlivé konanie, ako i pri podaní opravného prostriedku k zákonom vymedzeným dôvodom, z ktorého dôvodu mu odňal možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

V ďalšom konaní sa súd prvého stupňa bude zaoberať a otázkou aktívnej legitímácie žalobcu, ktorú žalovaný vzniesol v odvolacom konaní.

Pre Krajský súd v Košiciach, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa § 226 O. s. p. záväzný.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. apríla 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová